

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **L. V.**, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem Příkop 6, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. března 2013, č.j. CPR-15217/ČJ-2012-930310-V243, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná shora označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství cizinecké policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, č.j. KRPB-181134/ČJ-2012-060027-SV ze dne 4. 12. 2012, kterým bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla

stanovena na 6 měsíců. Doba k vycestování z území České republiky (dále jen ČR) byla podle ust. § 118 odst. 3 cit. zákona byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů ustanovení § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 cit. zákona nebo z důvodu dle § 32 odst. 5 zákona č. 325/1995 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění, byla doba k vycestování z území ČR stanovena do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Podle ust. § 120a cit. zákona bylo shledáno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce včasnou žalobu. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť správní orgán vycházel z podkladů, které byly pořízeny v rozporu s právními předpisy a nemohou být použity (§ 51 odst. 1 věta první správního řádu) a pokud by některé z provedených důkazů měly z procesního hlediska obstát, tak v projednávané věci nebyly dány zákonné důvody k uložení správního vyhoštění předpokládané zákonem č. 326/1999 Sb. Ač žalobkyně v odvolání rozporovala zákonnost obstarání jednotlivých důkazů, nebyly tyto vady odstraněny, proto je uplatňuje i nyní v žalobě. Žalobkyně namítá následující procesní pochybení žalované:

- nemožnost Policie ČR- odboru cizinecké policie provádět jakési „společné kontroly“ s dalšími subjekty (zde úřadem práce) a společně „sdílet“ pravomoci či je takovýmto způsobem vykonávat,
- vzájemná komunikace správních orgánů nebyla zařazena do správního spisu, čímž byla žalobkyně zbavena svého ústavního práva vyjádřit se ke všem podkladům (čl. 38 Listiny základních práv a svobod),
- za procesně nepoužitelné považuje žalobkyně všechny listiny obstarané správním orgánem před dnem 21. 9. 2012, tj. dnem zahájení správního řízení, neboť nebyly obstarány v souladu s ust. § 137 a násl. správního řádu a ani následně, tj. po zahájení správního řízení, nebyly tyto důkazy řádně provedeny ani obstarány „znovu“,
- procesně nepoužitelné jsou záznamy policistů z kontroly konané dne 7. 6. 2012, neboť měl být v průběhu řízení proveden výslech každého jednotlivého policisty (§ 55 správního řádu) a žalobkyni dána možnost vznášet případné dotazy,
- nebylo provedeno řádné dokazování listinou (§ 53 správního řádu), v rámci oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobkyni vytýkáno protiprávní jednání spáchané v době kontroly dne 7.6. 2012, tedy v tento jediný den, přičemž následně ani v rámci dokazování žalovaný nesignalizuje, že bere v potaz i předchozí kalendářní období, když např. evidence docházky na čl. 21, 22 nebyla k důkazu provedena,
- za procesní pochybení považuje, že správní orgán de facto vedl společné řízení, kdy byly provedeny výslechy svědků tak, že správní orgán je vyslechl jen jednou a příslušné protokoly o jejich výslechu učinil součástí všech jednotlivých správních spisů, ale z pohledu de iure vedl několik samostatných správních řízení, čímž správní orgán nerespektoval § 140 správního řádu (jednotlivá řízení měla být spojena nebo vydáno tzv. společné meritorní rozhodnutí). Protokoly o výsleších jednotlivých svědků tak nejsou vůči žalobkyni procesně použitelné.

Z pohledu hmotně-právního žalobkyně zpochybňuje správnost aplikace ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců na její případ. Pojem „území“, užitý v daném zákonném ustanovení, představuje dle žalobkyně jakoukoliv část území České republiky. Žalobkyně disponuje povolením k zaměstnání pro území České republiky, a proto jí nelze vůbec uložit správní vyhoštění. Domnívá se, že dané ustanovení dopadá na situaci, kdy cizinec nedisponuje vůbec žádným povolením k zaměstnání. Má za to, že pojem „cizinec zaměstnán bez povolení k zaměstnání“ nelze subsumovat situaci, kdy cizinec vykonává práci/zaměstnání „v rozporu“ s povolením k zaměstnání. Z ust. § 5 písm. e) bodu druhého zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, které ocitovala, je dle jejího názoru zřejmé, že se jedná o dva pojmy, které zákonodárce výslovně odděluje, na druhé straně současně zákonodárce vytvořil souhrnný pojem „nelegální práce“ v tomtéž ustanovení nebo též ust. § 170a odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1.1. 2011. Z toho je zřejmé, že nelze tyto situace navzájem zaměňovat. Žalobkyně se domnívá, že důvodem pro vyhoštění cizince může být výlučně situace, kdy cizinec žádné povolení k zaměstnání nemá, což není její případ. Poukázala na čl. 2 Ústavy, dle kterého může každý činit vše, co mu zákon nezakazuje. Žádný zákon na žádném místě cizinci nezakazuje, aby vykonával svou práci i na jiném místě, nežli je to, které je výslovně uvedeno v povolení. Žalobkyně odkázala na původní znění § 93 zákona o zaměstnanosti, které výslovně proklamovalo možnost zaměstnavatele, aby cizince vyslal k výkonu práce mimo místo výkonu, uvedené v povolení k zaměstnání. Dle žalobkyně je sporné, zda se vůbec dopustila výkonu práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání a v tomto směru je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné. Poukázala na ustanovení § 145 zákona o zaměstnanosti, které je zaměřeno pouze na tzv. „pravidelná“, resp. „sjednaná“ místa výkonu práce a nevztahuje se na nahodilé pracovní cesty, jako je tomu v jejím případě. Namítá, že správní orgán zaměňuje pojmy pracoviště, místo výkonu povolání, místo výkonu činnosti a místo výkonu práce. Podle § 167 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna provádět pobytovou kontrolu pouze na „pracovišti zaměstnavatele“ a zaměstnanci orgánů kontroly jsou dle § 131 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti oprávněni vstupovat rovněž výlučně na „pracoviště“ kontrolovaných osob. Napadené rozhodnutí je v tomto smyslu nepřezkoumatelné, neboť správní orgány ke spornému místu kontroly přistupují nahodile a není zřejmé, zda je jí vytýkáno, že byla na „jiném pracovišti“ nebo pracovala v „jiném místě výkonu práce“.

Napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jejího práva na soukromý a rodinný život, na její případ nebyl použit test přiměřenosti (proporcionality), který má několik obligatorních kroků. Uvedla, že má již na území ČR vybudované zázemí (má zde sestru a několik přátel), má oprávnění k pobytu na území ČR za účelem zaměstnání již od roku 2008 a správní vyhoštění podstatným způsobem ovlivňuje její soukromý život, jehož součástí je dle ustálené judikatury NSS i tzv. profesní život. I z pohledu přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí nelze přehlížet, že eventuální výkon zaměstnání pouze v „rozporu“ s povolením k zaměstnání nemůže být natolik společensky nebezpečným jednáním, aby zakládal důvod k uložení vyhoštění. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal jí proti žalované právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18.4. 2013 uvedla, že důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byla skutečnost, že žalobkyně jako cizinec byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání. Toto rozhodnutí orgánu I. stupně pak bylo napadeným rozhodnutím žalované potvrzeno a odvolání žalobkyně zamítnuto. Žalovaná konstatovala, že žaloba opakuje argumentaci uplatněnou v odvolacím řízení, proto zcela odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně naplnila skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., znějící „...je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání...“. Dle žalované je zcela nepodstatné, že žalobkyně má v ČR vydáno povolení k zaměstnání, když toto povolení k zaměstnání nelze užít na výkon zaměstnání, při kterém byla žalobkyně kontrolována. V projednávané věci šlo o odlišnost v místě výkonu zaměstnání, když žalobkyni bylo vydáno povolení k zaměstnání pro místo výkonu práce specifikované u zaměstnavatele Družstvo TO-GO s druhem práce ostatní uklízeči a pomocníci a s místem výkonu práce okres Hradec Králové, ale žalobkyně byla kontrolována v areálu společnosti FRIGOPRIMA spol. s r.o. v Mikulově, k čemuž povolení k zaměstnání vydáno neměla. Dle žalované je nutné dodržet jednotlivá kritéria (místo výkonu práce, druh práce) stanovená v příslušném rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání. Opačným výkladem (dle žalobkyně) by bylo legalizováno obcházení zákona.

Odkaz na ust. § 93 zákona o zaměstnanosti považuje správní orgán za nepřipadný daným okolnostem a projednávané věci. V souvislosti s novelizacemi cit. zákona pozbylo toto ustanovení účinnosti k 31. 12. 2008. Nově již tak není možné vykonávat práci jinde než v místě, pro které bylo povolení vydáno. Žalovaná poukázala na ust. § 145 zákona o zaměstnanosti, kdy o povolení zaměstnávat cizince na více místech výkonu práce má požádat zaměstnavatel, pokud tak neučiní, musí cizinci požádat o nové pracovní povolení pro jiné místo výkonu pracovní činnosti tak, aby se s již vydaným pracovním povolením nedostali do rozporu. Nelze akceptovat změnu místa výkonu zaměstnání ani za použití institutu pracovní cesty, neboť ten zákon o zaměstnanosti (jako speciální úprava pro oblast zaměstnávání cizinců) nezná. Jedinou podmínkou k výkonu zaměstnání tak zůstává povinnost mít k příslušnému zaměstnání vydáno povolení úřadu práce.

Žalovaná dále popsala kompetence úřadu práce v otázce zaměstnávání cizinců dle zákona o zaměstnanosti. K žalobní námitce, že napadené rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasahuje do práv žalobkyně žalovaná uvedla, že žalobkyně v rámci řádných opravných prostředků nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života neuplatnila. S těmito skutečnostmi se správní orgán I. stupně řádně vypořádal (odkázal na stranu 6-7 jeho rozhodnutí). Dle názoru žalované nelze zpochybňovat, že rozhodnutí o vyhoštění lze považovat za zásah do rodiny žalobkyně, nicméně v konkrétní situaci se nejedná o zásah nepřiměřený, nýbrž zákonem předpokládaný. Přiměřenost zásahu je pak promítnuta i do doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU, která byla stanovena v rozsahu šesti měsíců, tedy při samotné spodní hranici zákonného rozmezí. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně setrvala na svém stanovisku vyjádřeném v žalobě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) Učinil tak bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobkyně i žalované v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud žalobu projednal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

- Z Úředního záznamu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie – oddělení pobytových agend ve Valticích ze dne 11. 6. 2012, vyplývá, že dne 7. 6. 2012 byla na žádost Státního úřadu inspekce práce, Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj se sídlem v Brně, provedena v Mikulově společná kontrolní akce OPA Břeclav, Skupiny dokumentace OCP Brno a uvedeného inspektorátu práce, zaměřená na nelegální zaměstnávání. Kontrola proběhla na dvou provozovnách firmy FRIGOPRIMA spol. s r.o., a to na adrese Nádražní 607 a K Vápence 602 a zúčastnila se jí i personalistka firmy M. Ř., která uvedla, že firma má uzavřeny smlouvy s celkem třemi agenturami práce, které zajišťují pracovníky do jejich provozů, a to specializovaným družstvem VIPA MORAVA, Družstvem VOŽAK a společností Z.Y.M. CZ s.r.o., která zprostředkovala práci i pro žalobkyni. Pracovní doba je u všech zaměstnaných cizinců evidována pomocí technického zařízení, cizinec má svoji kartu, na níž je zaznamenáván datum a čas v práci. Při kontrole 7. 6. 2012 v 8.40 hod v provozovně Mikulov, Nádražní 607 bylo zjištěno že, zde mj. pracovala i žalobkyně, která uvedla, že ve firmě FRIGOPRIMA smaží stripsy,
- do záznamu sepsaného se žalobkyní na pracovišti společnosti FRIGOPRIMA dne 7.6. 2012 Oblastním inspektorátem pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně tato uvedla, že má v ČR povolení k dlouhodobému pobytu. Ve firmě FRIGOPRIMA pracuje pro společnost Z.Y.M. CZ s.r.o. asi od konce února 2012, smaží stripsy. K dotazu na základě jakého pracovněprávního vztahu tuto práci vykonává uvedla, že nemá žádnou smlouvu. Volá jí pan Zezen (pozn. soudu: jednatel a společník společnosti Z.Y.M. CZ s.r.o.), když má jít do práce. Dále uvedla, že práci jí přiděluje paní Krajčovičová, která jí rovněž kontroluje a odpovídá za výsledek její práce. Pracovní doba je evidována pomocí tzv. „píchaček“. Odměnu za práci dostává jednou za měsíc proti podpisu, peníze přiveze člověk z kanceláře pana Zezena. Uvedla, že podkladem pro vyplacení odměny je píchačka, kterou FRIGOPRIMA posílá panu Z.. Ve spise je založena kopie dokladu s názvem „kontrolní lístek“ - za měsíc červen 2012 vystavený na jméno žalobkyně, kde jsou ke každému dni (do 7.6. 2012) uvedeny časy „příchodu a odchodu“, dále jsou založeny dvě kopie za duben a květen 2012 se jmény osob, mezi nimi i žalobkyně, kdy u každého z nich je uveden údaj o počtu hodin, poté celkový údaj o počtu hodin za vyznačené osoby a dále kolonka „celkem v Kč“ s uvedením částky. Doklad je podepsán M. Ř..

- z potvrzení Úřadu práce, kontaktní pracoviště v Břeclavi ze dne 29. 6. 2012 vyplývá, že žalobkyni bylo vydáno povolení k zaměstnání ve firmě K. P., v profesi pěstitelé zemědělských plodin a bylo prodlouženo od 1.4. 2010 do 31.3. 2011. Žalobkyni bylo Městským úřadem v Jičíně uděleno živnostenské oprávnění, a to od 12. 3. 2012 do 31.3. 2012,
- dopisem ze dne 30. 7. 2012 poskytl Státní úřad inspekce práce, Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj správnímu orgánu I. stupně znění Smlouvy o dílo, která byla uzavřena dne 1. 1. 2012 mezi firmou FRIGOPRIMA spol. s r.o. Mikulov jako objednatelem a firmou Z.Y.M. CZ s.r.o., Dolní Bezděkov 60 jako zhotovitelem o provádění prací, uvedených v čl. III. této smlouvy na provozovně objednatele v Mikulově Nádražní 607 a K Vápence 602 spříloženými výkazy pracovních hodin za měsíce duben 2012 a květen 2012 (viz výše),
- z odpovědi společnosti FRIGOPRIMA spol. s.r.o. ze dne 7. srpna 2012 vyplývá, že žalobkyně (a další tam uvedené osoby) nebyla touto společností přidělena k výkonu práce. Právním důvodem jejího zdržování se v areálu společnosti byla realizace obchodně závazkového vztahu mezi společností FRIGOPRIMA spol. s r.o. a třemi podnikatelskými subjekty, konkrétně smlouvy o dílo dle § 536 a násl. zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, kterou společnost uzavřela i s obchodní společností Z.Y.M. CZ s.r.o., se sídlem Dolní Bezděkov 60,
- orgán I. stupně vydal dne 17. 7. 2012 oznámení o zahájení správního řízení dle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., žalobkyni bylo doručeno dne 21. 9. 2012,
- součástí spisu jsou dále protokoly o výsledku tří svědků, M. Ř., Ing. L. K. a J. K.. M. Ř. dne 24.8. 2012 uvedla, že ve společnosti FRIGOPRIMA spol. s.r.o. pracuje jako pracovnice personálního oddělení a byla přítomna kontrole konané dne 7. 6. 2012. Uvedla, že neví, jaká povolení k zaměstnání nebo pobytu mají osoby, které byly kontrolovány. Neví nic o způsobu výplaty za jimi vykonanou práci, pouze vypisovala kontrolní lístky s údajem data a času, který cizinci v provozovně tráví. Ing. L. K., prokurista firmy FRIGOPRIMA spol. s.r.o. při výsledku dne 24.8. 2012 potvrdil, že firma má se třemi společnostmi uzavřené smlouvy o dílo, které se týkaly práce cizinců a byly platné ke dni prováděné kontroly. Uvedl, že firma má své kmenové zaměstnance, ostatní jsou vysláni zhotovitelem. Společnost FRIGOPRIMA spol. s.r.o. tyto osoby nevyplácí. Vysvětlil, že kontrolní lístky jsou zavedeny z důvodu evidence osob pohybujících se v areálu společnosti, kontrolní lístky mají i kmenoví zaměstnanci. J. K., vedoucí výroby ve společnosti FRIGOPRIMA spol. s.r.o. při výsledku dne 3.9. 2012 potvrdila, že ve společnosti pracuje téměř čtyři roky, její pracovní náplní je řídit, rozdělovat a kontrolovat práci českých kmenových zaměstnanců. Cizí pracovníky řídí pan V., který je vyslán společností VIPA MORAVA, kdo zastupuje Družstvo VOŽAK a společnost Z.Y.M. CZ s.r.o. neví, vždy jednala jen s panem V.,
- z protokolu o výsledku žalobkyně jako účastníka správního řízení ze dne 2. října 2012 vyplývá, že správní orgán seznámil žalobkyni a jejího zástupce s podklady pro správní řízení a vysvětlil důvod, pro který dospěl k závěru, že žalobkyně pracovala ve společnosti FRIGOPRIMA spol. s.r.o. bez povolení k zaměstnání, čímž došlo k naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, a proto zahájil

správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně. Žalobkyně byla poučena o svých právech a povinnostech dle příslušných ustanovení správního řádu a využila svého práva nevypovídat k otázkám týkajícím se její práce ve společnosti FRIGOPRIMA spol. s.r.o. Uvedla pouze, že na Ukrajinu se vrací jednou za tři měsíce, v ČR má sestru a několik přátel. Vyhoštění by pro ni znamenalo závažný zásah do soukromého života, neboť by přišla o práci a nemohla by pomoci rodině, která je na ní finančně závislá,

- z potvrzení Úřadu práce, Krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 8. 10. 2012 vyplývá, že žalobkyně měla k datu kontroly dne 7. 6. 2012 platné povolení k zaměstnání u zaměstnavatele Družstvo TO-GO, Hradec Králové, IČ 27528243 na pozici 91129 - „ostatní uklízeči a pomocníci“ s místem výkonu práce okres Hradec Králové, platné do 4.3. 2013,

- dne 17. 10. 2012 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, Praha, „Závazné stanovisko“ k možnosti vycestování cizince v souladu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců, přičemž nebylo shledáno naplnění § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a neexistují tak překážky vycestování žalobkyně do země původu,

- usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 20. 11. 2012 byla žalobkyni dle § 36 a § 39 správního řádu dána možnost vyjádřit se ve lhůtě 7 dnů k podkladům pro vydání rozhodnutí,

žalobkyně tohoto práva nevyužila.

Správní orgán I. stupně na základě výše popsaného řízení vydal dne 4.12. 2012 rozhodnutí, kterým žalobkyni uložil správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v období od dubna 2012 do 7.6. 2012 vykonávala ve společnosti FRIGOPRIMA spol. s r.o., Nádražní 607, Mikulov práci, spočívající ve smažení stripsů bez platného povolení k zaměstnání, tj. jako cizinec byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně sice k datu kontroly disponovala platným povolením k zaměstnání vydaným Úřadem práce -krajskou pobočkou v Hradci Králové, avšak pro zaměstnavatele Družstvo TO-GO CZ na druh práce ostatní uklízeči a pomocníci a s místem výkonu práce okres Hradec Králové. Pokud byla žalobkyně zaměstnána mimo určený region – okres Hradec Králové a současně i pro jiného zaměstnavatele, je toto povolení v jiném regionu a u jiného zaměstnavatele neplatné. Odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 28/2008-76, ze dne 3. 9. 2008, v němž se uvádí: *„Zdejší soud opakovaně judikoval, že výkon práce cizincem v obvodu územní působnosti jiného úřadu práce, než který povolení k zaměstnání vydal, se považuje za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání (obdobně rozsudky ze dne 8.6. 2007, č.j. 7 Azs 28/2006-51, č.j. 7 Azs 46/2006-56, rozsudek ze dne 25.10. 2007, č.j. 6 Azs 54/2006-66).“* Úřad práce při vydávání povolení k zaměstnání posuzuje pouze podmínky na lokálním trhu práce, který odpovídá územnímu obvodu jeho působnosti. Cílem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců je zajistit, aby byli na našem území zaměstnáváni cizinci teprve tehdy, není-li dostatek uchazečů o zaměstnání z řad občanů ČR. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a s takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl

naplněn, což by mohlo vést až k destabilizaci trhu práce.“

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadla žalobkyně odvoláním, které bylo napadeným rozhodnutím žalované zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalovaná neshledala v postupu správního orgánu I. stupně ani při aplikaci hmotného práva žádné pochybení. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí zopakovala rozhodné skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení (viz výše), podrobně se věnovala objasnění důvodů, pro které bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a rovněž tak jednotlivým odvolacím námitkám, které neshledala důvodnými.

Soud při posouzení projednávané věci vycházel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, **je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání**, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Z ustanovení § 178b cit. zákona vyplývá, že zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zelenou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Zaměstnavatelem se pak rozumí právnická nebo fyzická osoba, která cizince zaměstnala, a cizinec pro výkon takové činnosti potřebuje povolení k zaměstnání, zelenou nebo modrou kartu.

Ustanovení § 5 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, upravuje pod písm. e) pojem nelegální práce, která je v bodě 2 vymezena takto: „pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech (dále jen zelená karta) vydaným podle zvláštního právního předpisu, nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.“

Krajský soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Zcela se ztotožnil s učiněnými závěry žalované, která se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabývala jednotlivými odvolacími námitkami, které žalobkyně zopakovala v žalobě. Krajský soud, který shora popsal dosavadní průběh ř

řízení před správními orgány včetně provedených důkazů, neshledal v postupu správních orgánů a ve vydaných rozhodnutích namítaná pochybení.

V daném případě bylo nepochybně prokázáno (správním orgánem I. stupně řádně zjištěno), že žalobkyně v den kontroly (7. 6. 2012) a za prokázané období od dubna 2012 do 7. 6. 2012 pracovala ve společnosti FRIGOPRIMA spol. s r.o. Mikulov bez povolení k zaměstnání, ač toto povolení k zaměstnání bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobkyně sice disponovala rozhodnutím o povolení k zaměstnání vydaným Úřadem práce - krajskou pobočkou v Hradci Králové, ale pro zaměstnavatele Družstvo TO-GO CZ na druh práce ostatní uklízeči a pomocníci a s místem výkonu práce okres Hradec Králové, tedy pro jiného zaměstnavatele, v jiném regionu a pro jiný druh práce, než při které byla přistižena v rámci provedené kontroly.

Podle ustanovení § 86 zákona o zaměstnanosti mohou zaměstnavatelé získávat cizince na volná pracovní místa (§ 35), která nelze obsadit jinak, jestliže předem krajské pobočce Úřadu práce oznámí a projednají s ní záměr zaměstnávat cizince, včetně jejich počtu, druhu práce, kterou budou vykonávat, a předpokládané doby výkonu práce. V § 92 cit. zákona se pak uvádí, že povolení k zaměstnání může vydat Úřad práce za podmínky, že se jedná o ohlášené volné pracovní místo (§ 35), které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak, a zaměstnavatel s krajskou pobočkou Úřadu práce předem projednal záměr zaměstnávat cizince podle § 86. Při vydávání povolení k zaměstnání Úřad práce přihlíží k situaci na trhu práce. O povolení k zaměstnání vydává krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí. Povolení se vydává nejdéle na dobu 2 let. Z uvedených ustanovení je zřejmé jakou úlohu plní úřady práce a jimi vydaná povolení. Lze tak přisvědčit argumentaci žalované, že předmětné rozhodnutí úřadu práce, kterým se cizinci povoluje zaměstnání je individuálním správním aktem, týkajícím se konkrétní osoby, výkonu zaměstnání v ČR v konkrétním regionu, u konkrétního zaměstnavatele, na konkrétním pracovním místě, konkrétním pracovním zařazení a na dobu určenou v rozhodnutí (nejvýše dva roky). Žalobkyni vydané Rozhodnutím Úřadu práce-krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 8.10. 2012 žalobkyni omezovalo ve výkonu zaměstnání pouze na region okres Hradec Králové, pro zaměstnavatele Družstvo TO-GO, Hradec Králové a na pracovní pozici ostatní uklízeči a pomocníci.

Pokud ustanovení § 178b zákona o pobytu cizinců stanoví, že „zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání....“ a v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně nedisponovala žádným povolením k zaměstnání pro společnost FRIGOPRIMA spol. s r.o. Mikulov, je dle soudu nepochybné, že svým jednáním naplnila skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně proto zcela po právu vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, které žalovaná jako správné a zákonné potvrdila.

Soud neshledal za důvodnou žalobní námitku nemožnosti společné kontroly Policie ČR, Úřadu práce a Státní inspekce úřadu práce a ztotožnil se s argumentací

žalované, která odkázala na ust. § 167 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1.11. 2011, podle kterého je policie za účelem provádění kontrol oprávněna vstupovat do objektů na pracoviště zaměstnavatele a na důvodovou zprávu k novele tohoto zákona č. 427/2010 Sb., ohledně oprávněnosti cizinecké policie provádět kontrolní akce v součinnosti s jinými správními orgány, jejichž účelem je kontrola dodržování jednotlivých kritérií pracovní činnosti cizinci vymezených v příslušném rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání s cílem zamezení nelegálního zaměstnávání cizinců.

Za nedůvodné soud považuje i žalobní námitky vztahující se ke způsobu a provedení důkazů (listinných, výpovědi svědků). Soud předně poukazuje na to, že žalobkyně do protokolu v den prováděné kontroly (7. 6. 2012) sama uvedla, že ve firmě FRIGOPRIMA pracuje od února 2012 a vysvětlila všechny skutečnosti ohledně výkonu práce. Řízení před správním orgánem, které bylo řádně zahájeno, probíhalo za účasti tlumočnicka, žalobkyně byla zastoupena advokátem, byla řádně poučena a byla jí dána možnost vyjádřit se a seznámit se s podklady shromážděnými správním orgánem pro rozhodnutí včetně možnosti vyjádřit se k jejich obsahu, sporovat je či navrhnout doplnění dokazování. Žádné z těchto možností žalobkyně nevyužila a naopak při své výpovědi, kde mohla objasnit pochybnosti žalované o legálnosti jí vykonávané práce, využila možnosti nevypovídat. Jestliže správní orgán prvního stupně vyslechl svědky M. Řežábovou, Ing. L. Kolmačku, J. Krajčovičovou, kteří vypovídali z pohledu zaměstnavatele ke způsobu a otázkám zaměřeným na zaměstnávání cizinců kontrolovaných dne 7. 6. 2012 ve společnosti FRIGOPRIMA spol. s r.o. a jejich výpovědi zařadil do více spisů, soud neshledává žádný důvod, proč by tyto informace nemohly být využity pro více správních řízení (i jiných cizinců), vedených na základě kontroly, provedené dne 7. 6. 2012. Soud rovněž odmítl žalobkyní učiněný odkaz na ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti v původním znění, o možnosti zaměstnavatele vyslat cizince k výkonu práce mimo místo výkonu práce, uvedené v povolení k zaměstnání, neboť toto ustanovení bylo k 31.12. 2008 zrušeno a jakákoli polemika v tomto směru je nepřijatelná včetně úvahy, že v případě žalobkyně se jednalo o nahodilou pracovní cestu, neboť jak správně upozornila žalovaná, zákon o zaměstnanosti, jako lex specialis pro oblast zaměstnávání cizinců, institut pracovní cesty neupravuje.

Konečně za správné a dostatečným způsobem odůvodněné považuje soud tu část rozhodnutí, v níž se správní orgán zabýval namítaným nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Tato na území České republiky pobývá na základě dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání od roku 2008 a uvedla, že uložené vyhoštění bude na ni mít negativní dopad v tom směru, že nebude mít prostředky pro rodinu, která je na ní finančně závislá. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že v případě výkonu nelegální práce si musí být cizinec vědom následků s tím spojených a toliko ekonomické důvody nejsou pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého života dostatečné. Správní vyhoštění bylo uloženo na dolní hranici rozpětí, správní orgán dostal své povinnosti dle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců, když ověřil, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující její vycestování podle ust. § 179 cit. zákona.

Soud se tak s rozhodnutím žalované vydaným v odvolacím řízení zcela ztotožnil a v podrobnostech odkazuje na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí tak, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“.

Soud tak uzavírá, že žalobní tvrzení nepřinášejí žádné nové skutečnosti a argumenty, pouze se opakují námitky, které byly uplatněny v rámci odvolacího řízení, k nimž se žalovaná vyjádřila a soud neshledal v jejím postupu pochybení. S ohledem ke shora uvedenému soudu proto nezbylo, než v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaná, která měla ve věci úspěch, žádné náklady řízení nepožadovala a podle obsahu spisu jí ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 12. června 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně